

REPUBLIKA HRVATSKA
UPRAVNI SUD U ZAGREBU
Avenija Dubrovnik 6 i 8

UPRAVNI SUD U ZAGREBU	
ODLUKA br.	UsI-2479/15-9
PRAVOMOĆNA	30. 1. 2020.
OPREMA	15. 7. 2020.
UPRAVITELJ sudske presudnice	
Zagreb,	25. 8. 2020.

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Zagrebu, po sucu toga suda Ivanu Levaku, te zapisničarki Mateji Marjanović, u upravnom sporu tužitelja PLISTEN d.o.o. iz Zagreba, Heinzelova 62/A, kojeg zastupaju opunomoćenici, odvjetnici u Odvjetničkom društvu Ećimović & Kaleb d.o.o., Zagreb, Strojarska cesta 20, protiv tuženika Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, Zagreb, Frankopanska 1, uz sudjelovanje zainteresirane osobe RAIFFEISENBANK AUSTRIA d.d. iz Zagreba, Petrinjska 56, koju zastupa opunomoćenik Josip Grošeta, odvjetnik u Odvjetničkom društvu Glamuzina & Grošeta d.o.o., Zagreb, Trg žrtava fašizma 5, radi predstečajne nagodbe, nakon zaključene javne i usmene rasprave dana 6. srpnja 2018. godine, u nazočnosti opunomoćenika tužitelja i zainteresirane osobe, a u odsutnosti tuženika, dana 9. srpnja 2018. godine,

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-423-01/15-01/244, URBROJ: 513-04/15-3 od 5. lipnja 2015. godine.

II. Nalaže se tužitelju naknaditi zainteresiranoj osobi trošak upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn, zajedno sa zakonskom zateznom kamatom od dana presuđenja do isplate, a u roku od 15 dana.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio tužbu ovom sudu dana 8. srpnja 2015. godine protiv rješenja Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-423-01/15-01/244, URBROJ: 513-04/15-3 od 5. lipnja 2015. godine, kojim se odbija žalba tužitelja protiv rješenja Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća ZG07, KLASA: UP-I/110/07/14-01/6811, URBROJ: 04-06-15-6811-55 od 20. veljače 2015. godine. Potonjim rješenjem su u redovnom postupku

predstečajne nagodbe za tužitelja utvrđene tražbine vjerovnika u iznosima prema tablicama koje su sastavni dio rješenja. Tražbine su utvrđene prema prijavama vjerovnika i ispravama koje je dostavio dužnik, ovdje tužitelj. Tražbine u pogledu kojih je temeljem dostavljenih isprava ustanovljena suglasnost između dužnika i vjerovnika o postojanju i visini tražbine, te tražbine za koje je dostavljena ovršna isprava uzete su kao utvrđene, osim ako je dužnik dostavio javnu ili javno ovjerenu ispravu kojom je dokazao da je tražbina prestala. Tražbine u pogledu kojih nisu podnesene prijave vjerovnika utvrđene su ako je njihovo postojanje i visinu dužnik naveo u izvješću iz članka 42. Zakona o financijskom poslovanju i predstečajnoj nagodbi („Narodne novine“, broj: 108/12 do 112/13) – dalje: Zakon. Utvrđeno je da je ukupan iznos utvrđenih tražbina 31.395.260,01 kn, ukupan iznos osporenih tražbina 350.000,00 kn te ukupan iznos prijavljenih tražbina 29.990.237,42 kn. Utvrđeno je da iznos osporenih tražbina ne prelazi 25 % vrijednosti prijavljenih tražbina i da su se stekli uvjeti za nastavak postupka.

Tužitelj navodi da je pobijano rješenje u cijelosti nezakonito, jer je utemeljeno na pogrešno i nepotpuno utvrđenom činjeničnom stanju, pogrešnoj primjeni materijalnog prava, te uz bitne povrede pravila upravnog postupka. Isti smatra da je tuženik pogrešno ocijenio neosnovanima prigovore tužitelja kojima se pobija valjanost prvostupanjskog rješenja iz razloga što nije izvršen prijeboj utvrđene tražbine vjerovnika tužitelja, ovdje zainteresirane osobe u visini od 13.232.850,92 kn s dospelom protutražbinom tužitelja u visini od 52.319.424,13 kn. Naime, tužitelj je na ročištu za utvrđenje tražbina od 13. siječnja 2015. godine izjavio prijeboj prema tražbini vjerovnika RBA, pa je ročište prekinuto i odgođeno do 13. veljače 2015. godine. Tužitelju je nejasno zašto je tuženik ispitivao da li je tražbina bila evidentirana u poslovnim knjigama tužitelja na dan 30. travnja 2014. godine. Tužitelj je tražio izvršenje prijeboja prema članku 77. i članku 60. stavku 7. Zakona. Osim toga, isti je dostavio u spis tužbu, koja je trgovačkom sudu predana 12. siječnja 2015. godine, knjigovodstvenu dokumentaciju, iz koje je razvidno kako je potraživanje tužitelja zavedeno u njegovim poslovnim knjigama, koje predstavljaju vjerodostojni dokaz o nastanku protutražbine tužitelja prema vjerovniku RBA. Dakle, tražbina tužitelja prema RBA je iskazana u poslovnim knjigama tužitelja, o čemu je dokaz dostavljen u spis. Dodatno je tužitelj dostavio pojašnjenje osnove za prijeboj, te bogatu sudsku praksu i praksu upravnih tijela, kojom je potkrijepio svoje navode. U postupku pred prvostupanjskim tijelom bile su ispunjene sve pretpostavke koje Zakon o obveznim odnosima propisuje u člancima 195. do 202. za postojanje prijeboja između tražbine tužitelja i tražbine njegovog vjerovnika RBA. Naime, tražbina je istovrsna s protutražbinom vjerovnika i dospjela, a što proizlazi iz poslovnih knjiga. Nadalje, tražbine su uzajamne, jer se radi o izravnim međusobnim potraživanjima između tužitelja i RBA. Tužitelj je kao dužnik u postupku predstečajne nagodbe, izjavio prijeboj u odnosu na tražbinu RBA. Stoga je prvostupanjsko tijelo trebalo u trenutku izjave o prijeboju tužitelja, u skladu s člankom 77. Zakona izvršiti prijeboj utvrđene tražbine vjerovnika RBA s dospelom protutražbinom tužitelja. Međutim, prvostupanjsko tijelo je propustilo obaviti svoju dužnost iz citiranog članka. Osim toga, prvostupanjsko je tijelo neovlašteno ispitivajući prijeboj uspostavilo izvan zakonskih okvira u zakonu nepostojeće pretpostavke za postojanje prijeboja, a koje se odnose na to da tražbine budu „istovremene“, te da obje strane pristanu na prijeboj. U svezi s tim tužitelj se poziva na presudu Upravnog suda u Osijeku, Poslovni broj: UsI-277/14 od 22. kolovoza 2014. godine, prema kojoj za prijeboj u postupku predstečajne nagodbe nije potrebna suglasnost druge strane da bi prijeboj bio valjan, a niti izjava o prijeboju pretpostavlja neku određenu formu. Nadalje, Zakon ne predviđa da će se pred nagodbenim vijeće izvoditi dokazi, već da će se tražbine i protutražbine utvrđivati na način izričito propisan člankom 60. stavkom 1. i člankom 35. stavkom 1. točkom 1. Zakona, a FINA kao nadležno prvostupanjsko tijelo nema ovlast utvrđivati tražbine i protutražbine izvan načina predviđenog Zakonom. Pored navedenog tužitelj ističe kako je netočan navod tuženika

da tužitelj u žalbi osporava utvrđenu tražbinu vjerovnika RBA. Tužitelj je u žalbi posebno isticao samo činjenicu da RBA u predmetnom postupku predstečajne nagodbe nema položaj vjerovnika prema članku 3. stavku 1. točki 12. Zakona, budući da nije osobni vjerovnik dužnika. Naime, RBA je svoje potraživanje u postupku predstečajne nagodbe prijavila po osnovi sudužništva tužitelja za obveze trgovačkog društva Projekt Ilica d.o.o. prema RBA. U svezi s tim tužitelj se poziva na sudsku praksu prema kojoj je postupak predstečajne nagodbe proveden nezakonito i nepravilno, i to upravo iz razloga tretiranja subjekata koji su prema dužniku imali tražbine po osnovi sudužništva kao vjerovnika u postupku predstečajne nagodbe, iako im taj status po zakonu ne pripada. Smisao sudužništva prema citiranoj sudskoj praksi je po mišljenju tužitelja nije to da sudužnik mora planirati ispunjenje obveze osobnog dužnika i to izvršavati, već je smisao sudužništva osiguranje obveze osobnog dužnika.

Slijedom iznesenog tužitelj predlaže da sud poništi napadano rješenje i poništi rješenje Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća ZG07, KLASA: UP-I/110/07/14-01/6811, URBROJ: 04-06-15-6811-55 od 20. veljače 2015. godine, i to u dijelu kojim je u Tablici 1. – Tablica utvrđenih tražbina za dužnika PLISTEN d.o.o. pod rednim brojem 11 utvrđena tražbina vjerovnika RBA u visini od 13.232.840,92 kn, izvrši prijeboj između navedene tražbine i tražbine tužitelja u visini od 52.319.424,13 kn, te utvrdi tražbinu vjerovnika RBA u visini od 0,00 kn. Podredno tužitelj predlaže da se poništi napadano rješenje i poništi prvostupanjsko rješenje, i to u dijelu kojim je u Tablici 1. – Tablica utvrđenih tražbina za dužnika PLISTEN d.o.o. pod rednim brojem 11 utvrđena tražbina vjerovnika RBA u visini od 13.232.840,92 kn, te odbaci prijavu tražbine navedene tražbine vjerovnika kao nedopuštene. Podredno tužitelj predlaže da sud poništi napadano rješenje i vrati predmet tuženiku na ponovno rješavanje, odnosno da poništi napadano rješenje i djelomično prvostupanjsko rješenje pod rednim brojem 11 Tablice 1., te vrati predmet prvostupanjskom tijelu na ponovno rješavanje.

U svom odgovoru na tužbu tuženik ostaje kod razloga iznijetih u obrazloženju pobijanog rješenja, te predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev.

Zainteresirana osoba u svom odgovoru na tužbu predlaže da sud odbije tužbu i tužbeni zahtjev, te naloži tuženiku da zainteresiranoj osobi naknadi prouzročeni trošak. RBA navodi da se predmetna tužba temelji na dva žalbena razloga, prema kojima je FINA trebala rješenjem o utvrđenju tražbina prebiti tražbinu zainteresirane osobe s navodnom, odnosno nepostojećom protutražbinom tužitelja, te da RBA nije vjerovnik predstečajne nagodbe prema članku 3. stavku 1. točki 12. Zakona. RBA smatra da je tužitelj s isključivim ciljem da zainteresiranu osobu isključi iz postupka predstečajne nagodbe (a obzirom da je zainteresirana osoba tužitelju dala do znanja da neće glasovati za Plan financijskog i operativnog restrukturiranja tužitelja), izmislio protutražbinu prema zainteresiranoj osobi, kako bi njenu tražbinu prebio sa svojom izmišljenom protutražbinom. U predmetnom slučaju nisu bile ispunjenje pretpostavke za prijeboj shodno članku 195. ZOO, budući da tužitelj nema, a niti je imao ikakvu tražbinu prema zainteresiranoj osobi. Prema recentnoj sudskoj praksi zauzet je pravni stav da do prijeboj tražbine predstečajnog vjerovnika s protutražbinom predstečajnog dužnika može doći isključivo, ukoliko se ispune sljedeće pretpostavke: da o protutražbini predstečajnog dužnika postoji suglasnost između predstečajnog dužnika i predstečajnog vjerovnika na kojega se odnosi takva protutražbina i da je protutražbina predstečajnog dužnika utvrđena ovršnom ispravom, pri čemu nije nužno da se iste ispune kumulativno. Zainteresirana osoba napominje, kako se predmetna presuda koja se prilaže ovom podnesku, odnosi na slučaj u kojemu je predstečajni dužnik svoju protutražbinu prema predstečajnom vjerovniku naznačio u svome izvješću o financijskom stanju i poslovanju s mišljenjem revizora, za razliku od tužitelja koji to nije učinio. Osim toga, zainteresirana osoba ističe da je predstečajni vjerovnik tužitelja prema članku 3. stavku 1. točki 12. Zakona. To proizlazi iz isprava, koje je zainteresirana osoba priložila svojoj prijavi tražbine od 11. studenog 2014.

godine, odnosno iz činjenica da se tužitelj zainteresiranoj osobi obvezao kao sudužnik (članak 43. do 53. ZOO) ugovorima koji predstavljaju osnove tražbine, na način da odgovora jednako kao i glavni dužnik za sve preuzete obveze, cijelom svojom imovinom, i to neograničeno. U svezi s tim zainteresirana osoba se poziva na sudsku praksu, odnosno na rješenje Visokog trgovačkog suda RH, Poslovni broj: PŽ-1346/17 od 28. veljače 2017. godine, u kojoj je zauzet pravni stav da je osobni vjerovnik i onaj vjerovnik koji tražbinu prema dužniku ima temeljem ugovora o jamstvu, ukoliko dužnik svoju obvezu nije ugovorom na bilo koji način ograničio. Dakle, i u slučaju kada se tražbina vjerovnika temelji na jamstvu, kao nižem stupnju pojačanja obveznopravnog odnosa u odnosu na sudužništvo koje je ugovoreno u ovom slučaju, vjerovnik je osobni vjerovnik stečajnog dužnika.

Tužbeni zahtjev nije osnovan, a prema slobodnom uvjerenju suda, te na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, shodno članku 55. stavku 3. Zakona o upravnim sporovima.

Tijekom postupka izvršen je uvid u cjelokupni spis predmeta, te spis tuženika, a posebice u rješenje Ministarstva financija Republike Hrvatske, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, KLASA: UP/II-423-01/15-01/244, URBROJ: 513-04/15-3 od 5. lipnja 2013. godine (list 6-9 spisa), rješenje Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća ZG07, KLASA: UP-I/110/07/14-01/6811, URBROJ: 04-06-15-6811-55 od 20. veljače 2015. godine (list 10-12 spisa), tužbu tužitelja protiv zainteresirane osobe od 12. siječnja 2015. godine Trgovačkom sudu u Zagrebu (list 33-39 spisa), izvješće o financijskom stanju i poslovanju dužnika s mišljenjem revizora (list 47-49 spisa), izvješće neovisnog revizora o realnosti i objektivnosti obveza na dan 30. travnja 2014. godine (list 55-56 spisa), zapisnik o utvrđivanju tražbina od 13. siječnja 2015. godine, zapisnik o utvrđivanju tražbina od 13. veljače 2015. godine, zapisnik o ročištu za glasovanje od 15. svibnja 2015. godine, te rješenje o obustavi postupka predstečajne nagodbe od 15. lipnja 2015. godine.

Kod donošenja odluke u ovom predmetu sud je polazio od sadržaja pobijanog rješenja od 5. lipnja 2015. godine, kojim se odbija žalba tužitelja protiv rješenja Financijske agencije, Regionalnog centra Zagreb, Nagodbenog vijeća ZG07, KLASA: UP-I/110/07/14-01/6811, URBROJ: 04-06-15-6811-55 od 20. veljače 2015. godine. Potonjim rješenjem su u redovnom postupku predstečajne nagodbe za tužitelja utvrđene tražbine vjerovnika u iznosima prema tablicama koje su sastavni dio rješenja. Tražbine su utvrđene prema prijavama vjerovnika i ispravama koje je dostavio dužnik, ovdje tužitelj. Tražbine u pogledu kojih je temeljem dostavljenih isprava ustanovljena suglasnost između dužnika i vjerovnika o postojanju i visini tražbine, te tražbine za koje je dostavljena ovršna isprava uzete su kao utvrđene, osim ako je dužnik dostavio javnu ili javno ovjerenu ispravu kojom je dokazao da je tražbina prestala. Tražbine u pogledu kojih nisu podnesene prijave vjerovnika utvrđene su ako je njihovo postojanje i visinu dužnik naveo u izvješću iz članka 42. Zakona. Utvrđeno je da je ukupan iznos utvrđenih tražbina 31.395.260,01 kn, ukupan iznos osporenih tražbina 350.000,00 kn te ukupan iznos prijavljenih tražbina 29.990.237,42 kn. Utvrđeno je da iznos osporenih tražbina ne prelazi 25 % vrijednosti prijavljenih tražbina i da su se stekli uvjeti za nastavak postupka. Protiv tog rješenja tužitelj je izjavio žalbu, u kojem u bitnom navodi da je utvrđena tražbina vjerovnika RBA u iznosu od 13.232.840,92 kn, ali da je nagodbeno vijeće propustilo izvršiti prijeboj navedene tražbine s protutražbinom dužnika koja iznosi 52.319.424,13 kn. Jer, netočno je utvrđeno da tražbina dužnika nije dospjela, jer je ista vidljiva iz poslovnih knjiga i tužbe. Tako vijeće navodi da tražbina ne može nastati tužbom, što je točno, jer se tražbine tužbom ostvaruju prisilno, ali vijeće ne može prosuđivati da li postoji prijeboj, jer je dužnik taj koji će ga izjaviti. Dužnikova protutražbina prema RBA odnosi se na povrat nezakonito isplaćenih sredstava temeljem nišetnog ugovora, pa ovdje tužitelj smatra da ima pravno postojeću, dospjelu novčanu tražbinu prema RBA i nema zapreke za prijeboj. Prijebojem je dužnik u cijelosti podmirio solidarnu obvezu prema RBA za dužnika Projekt Ilica d.o.o., pa je

isti iznos Projekt Ilica d.o.o. dužan nadoknaditi tužitelju kao predstečajnom dužniku. Žalitelj dalje navodi da RBA nije vjerovnik u postupku predstečajne nagodbe, jer Zakon definira osobnog vjerovnika dužnika koji ima osiguranu i neosiguranu tražbinu prema dužniku, dok je žalitelj sudužnik za obveze društva Projekt Ilica d.o.o. prema RBA. Stoga se na tražbinu vjerovnika ne odnosi članak 60. stavak 2. Zakona, jer banka u ovom postupku nema položaj vjerovnika.

Žalba nije osnovana. Tuženik se poziva na članak 51. stavak 2., članak 3. stavak 12., članak 42., članak 60., te na članak 77. Zakona. Nadalje, isti navodi da je iz spisa predmeta razvidno da je u postupku predstečajne nagodbe nad tužiteljem dana 17. listopada 2014. godine, nagodbeno vijeće donijelo rješenje o otvaranju postupka predstečajne nagodbe, kojim je pozvalo vjerovnike da prijave svoje tražbine. Na ročištu za utvrđivanje tražbina od 13. siječnja 2015. godine, nazočni su upoznati o primitku tužbe, koju je dužnik podnio Trgovačkom sudu u Zagrebu dana 12. siječnja 2015. godine, a vezano za tražbinu vjerovnika RBA. Temeljem te tužbe dužnik bi izvršio prijeboj vjerovnikove tražbine s protutražbinom po tužbi. Kako po navedenoj tužbi sud nije donio pravomoćnu odluku i kako vjerovnik nije suglasan s prijebojem, ročište je prekinuto, kako bi prvostupanjsko tijelo s sigurnošću utvrdilo pravo činjenično stanje. Nagodbeno vijeće na ročištu za utvrđivanje tražbina od 13. veljače 2015. godine je ostalo kod svog stajališta kako ne može prihvatiti zahtjev dužnika za priznavanjem prijeboja na osnovi tužbe. Jer, tražbina ne može nastati tužbom, po kojoj nije donesena ni sudska presuda, a niti je zadovoljen uvjet dospelosti tražbine. Na istom su ročištu temeljem prijave vjerovnika i izvješća dužnika utvrđene tražbine vjerovnika, te je dana 20. veljače 2015. godine doneseno rješenje o utvrđenim tražbinama. Uvidom u priloženu tablicu prijavljenih/utvrđenih/osporenih tražbina za dužnika, koja je sastavni dio rješenja o utvrđenim tražbinama, razvidno je da je dužnik u svom izvješću iskazao obvezu prema vjerovniku RBA na dan otvaranja postupka predstečajne nagodbe u iznosu od 2.053,86 kn, da iznos tražbine prema prijavi istog vjerovnika iznosi 13.232.840,92 kn, za koju raspolaže ovršnom ispravom, te da prijavljeni iznos tražbine predstavlja utvrđenu tražbinu vjerovnika. Tuženik ocjenjuje neosnovanima prigovore tužitelja, kojima pobija valjanost rješenja o utvrđenim tražbinama iz razloga što nije izvršen prijeboj tražbina s dospjelim protutražbinama. Nadalje, uvidom u Izvješće o financijskom stanju i poslovanju dužnika s mišljenjem revizora na dan 30. travnja 2014. godine, koje je sastavni dio prijedloga za otvaranje postupka predstečajne nagodbe (a koje je zaprimljeno u financijskoj agenciji 28. srpnja 2014. godine) razvidno je da u bilanci na dan 30. travnja 2014. godine nije evidentirana tražbina prema RBA ni kao dugoročno, a niti kao kratkoročno potraživanje, s tim da se tražbina prema RBA ne nalazi u popisu dužnikovih dužnika. Prema mišljenju revizora, financijska izvješća pružaju istiniti i fer prikaz imovine, potraživanja i obveza, te financijskog položaja društva PLISTEN d.o.o. Zagreb. Glede zahtjeva za prijebojem tražbine vjerovnika s protutražbinom dužnika prema vjerovniku, tuženik navodi da je prvostupanjsko tijelo utvrdilo da je tužitelj – žalitelj dostavio samo tužbu, koja je sudu predana 12. siječnja 2015. godine, a uz istu nije predao pravnu osnovu za uloženu tužbu, tj. vjerodostojne dokaze o nastanku protutražbine u vidu računa, obračuna, ugovora, pismene izjave o prijeboju i sl. Dakle, stajalište tuženika je da tužitelj nije dokazao postojanje uvjeta za prijeboj tražbine i protutražbine prema članku 195. do 202. ZOO. Naime, tužitelj nije u financijskim izvješćima iskazao tražbinu prema RBA, te nije predao prvostupanjskom tijelu na ročištu za utvrđivanje tražbina, a niti u žalbenom postupku tuženiku, materijalne dokaze o postojanju dospjele tražbine prema vjerovniku. Također, tužiteljevi navodi, kojima osporava utvrđenu tražbinu vjerovnika RBA, nisu osnovani. Jer, iz prijave tražbine tog vjerovnika razvidno je da isti vjerovnik posjeduje ovršnu ispravu – zadužnicu primljenu od tužitelja kao sudužnika za svoju tražbinu po osnovi ugovora o projektnom financiranju od 22. studenog 2010. godine, ugovora o kreditu od 16. kolovoza 2011. godine i dodataka ugovoru, te ugovora o kreditu od 9. svibnja 2012. godine i dodataka

ugovoru. Po ugovorima tužitelj kao sudužnik solidarno odgovora RBA za sve obveze dužnika, pod istim uvjetima i na isti način kao dužnik. Stoga tuženik smatra da su prvostupanjskim rješenjem tražbine vjerovnika utvrđene u skladu s člankom 60. stavkom 2. i 3. Zakona.

Sud smatra da pobijana odluka zasnovana na zakonu, budući da sud smatra kako nagodbeno vijeće nije propustilo izvršiti prijeboj utvrđene tražbine vjerovnika RBA u iznosu od 13.232.840,92 kn sa protutražbinom dužnika koja iznosi prema njegovoj tvrdnji 52.319.424,13 kn. Naime, članak 77. Zakona propisuje da će se otvaranjem postupka predstečajne nagodbe izvršiti prijeboj utvrđenih tražbina s dospjelim protutražbinama dužnika, sukladno ZOO, koji u članku 195. propisuje da dužnik može prebiti tražbinu s protutražbinom vjerovnika, ako obje tražbine glase na novac ili druge zamjenjive stvari istog roda i iste kakvoće i ako su obje dospjele. Nadalje, članak 196. ZOO propisuje da prijeboj ne nastaje čim se ispune pretpostavke za to, nego tek izjavom o prijeboju. Nakon izjave o prijeboju smatra se da je učinak prijeboja nastao onoga trenutka kada su se ispunile pretpostavke za to. Pri tome je potrebno uputiti na podnesenu tužbu tužitelja protiv RBA od 12. siječnja 2015. godine radi utvrđenja ništetnosti ugovora o projektnom financiranju od 16. siječnja 2008. godine i isplate 52.319.424,13 kn. Tako tužitelj ističe da ništetni ugovor ne može proizvoditi pravne učinke, odnosno smatra se da nije niti nastao, pa je svaka ugovorna strana dužna vratiti što je primila na temelju takvog ugovora i stoga tužitelj ima interes radi naplate iznosa isplaćenog bez valjanog pravnog temelja. Dakle, obveza vraćanja imovine prema odredbama ZOO o stjecanju bez osnove nastaje u konkretnom slučaju kada će sud svojom pravomoćnom odlukom utvrditi ništetnost ugovora, odnosno kada je otpala pravna osnova temeljem koje je RBA primila novčane iznose u ukupnom iznosu od 52.319.424,13 kn. Zbog toga što nije dospjela protutražbina dužnika nije mogao nastati učinak prijeboja nakon dane izjave o prijeboju (onoga trenutka kada su se ispunile pretpostavke za to – prije izjave o prijeboju). Dospjelost znači da su za oba potraživanja, koja se prebijaju nastupio rok u kojem treba da se ostvare. Eventualna obveza vraćanja imovine od strane zainteresirane osobe nastaje, kada se utvrdi ovršnom ispravom da je otpala pravna osnova za prijelaz imovine tužitelja u imovinu zainteresirane osobe. Isticanjem prijeboja tužitelj je u stvari priznao zainteresiranoj osobi da je osobni vjerovnik tužitelja kao dužnika. Stoga je pogrešno stajalište tužitelja da RBA kao vjerovnik nije osobni vjerovnik dužnika u predstečajnom postupku. Jer, radi se o tražbini koja je imovinskopravna i koja je nastala prije otvaranja predstečajnog postupka, a dužnik odgovora za nju osobno cjelokupnom svojom imovinom. Dakle, u konkretnom slučaju ispunjen je članak 3. stavak 1. točka 12. Zakona, jer vjerovnici koji imaju prema dužniku potraživanje na osnovi sudužništva jesu njegovi osobni vjerovnici. Tome u prilog ide priložena sudska praksa od strane zainteresirane osobe, prema kojoj čak i u slučaju kada se tražbina vjerovnika temelji na jamstvu, kao nižem stupnja pojačanja obveznog pravnog odnosa u odnosu na sudužništvo koje je ugovoreno u konkretnom slučaju, vjerovnik je osobni vjerovnik stečajnog dužnika. Iz prijave tražbine RBA kao vjerovnika razvidno je da isti vjerovnik posjeduje ovršnu ispravu – zadužnicu primljenu od tužitelja kao sudužnika za svoju tražbinu po osnovi ugovora o projektnom financiranju i ugovora o kreditu (zajedno s dodacima tim ugovorima). Po tim ugovorima tužitelj kao sudužnik odgovora solidarno banci za sve obveze dužnika, pod istim uvjetima i na isti način kao dužnik.

Uslijed iznietog, a na temelju članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima, odlučeno je kao u izreci presude.

Sud je dosudio zainteresiranoj osobi trošak upravnog spora u iznosu od 6.250,00 kn temeljem članka 79. stavka 4. ZUS-a, a koji se sastoji od sastava odgovora na tužbu - 2.500,00 kn, zastupanja na ročištu dana 6. srpnja 2018. godine - 2.500,00 kn, te PDV-a - 1.250,00 kn. Radi se o opravdanom trošku shodno članku 79. stavku 1. ZUS-a, s time da se

visina istog temelji na stavku 2. citiranog članka ZUS-a, a u svezi Tbr. 23. točke 1. Odvjetničke tarife.

U Zagrebu, 9. srpnja 2018. godine

Sudac:
Ivan Levak, v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba Visokom upravnom sudu Republike Hrvatske. Žalba se podnosi putem ovog suda u dovoljnom broju primjeraka za sud i sve stranke u sporu, u roku od 15 dana od dana dostave presude. Žalba odgađa izvršenje pobijane presude (članak 66. stavak 5. ZUS-a).

Za točnost otpavka – ovlaštenu službenicu
Snježana Miletić

